

deren ikke skal bære nogen Del af Udgifterne ved Moderens Svangerskab. Hvorfor ikke? Fordi disse Udgifter ere saare ubestemte og kunne være opdigtede, svarer Udvalgets Flertal. Det benægtes ikke, at det er retfærdigt, at Faderen faar sin Del ogsaa af denne Byrde. Men man har dog vel ikke Lov til at slaa en tyk Streg over en retfærdig Fordring, fordi Afvejelsen af Fordringens Størrelse beror paa et Skjøn, ved hvilket der kan fejles? Man bør dog vel ikke foretrække aabenbar Uretfærdighed for ufuldkommen Retfærdighed?

Et fra Lovforslaget væsentlig forskjelligt Standpunkt indtage Udvalgets Venstremedlemmer, Landstingsmændene *N. Hansen* og *S. A. Ovesen*. De foreslaa, at det uægte Barn skal have *Ret til at bære sin Faders Navn og samme Arveret efter Fader som efter Moder*, samt at Fødselsstiftelsens Ret til at skjule, hvem der er Moder til et paa Stiftelsen født Barn, ophæves. Ja, dersom vort Lands samlede Lovgivningsmagt vil ophøje disse Grundsætninger til Lov, vil den efter vort Skjøn have indlagt sig uvisnelig Hæder. Den Rigsdag og den Stat, der gaar i Spidsen for alle civiliserede Folk med en saadan Reform, vil have indridset sit Navn med uudslettelig Skrift i Menneskehedens Historie. Den vil højst sandsynlig en Gang blive nævnt ved Siden af det Parlament og den Stat, der gik i Spidsen med Negerslaveriets Afskaffelse.

Dette er ganske vist noget helt andet end Justitsministerens Lovforslag. Men netop, fordi en saadan Forandring vilde være saa overordenlig, saa enestaaende, gjøre vi os heller ingen Forventninger om, at det vil lykkes at faa den gennemført i en nærmere Fremtid. Vi bringe de to Landstingsmænd vor varmeste Tak, fordi de have løftet denne Fane; men vi vilde rigtignok anse det for en Ulykke, om disse videre gaaende Krav førte til, at der slet ikke kom nogen Lov, at det foreliggende Lovforslag forsvandt i den Kløft, der skiller de to Partier og de to Thing. Ligesom vi vide, at dette ligger fjærnt fra de ærede Forslagsstilleres Ønske, saaledes haabe vi ogsaa, at Venstre i Folkethinget vil vise den Kjærlighed til Samfundets Stifbørn at tage mod det mindre Fremskridt, der kan opnaas. Gjennem det mindre Fremskridt banes Vejen for det større. Og det politiske Parti, der paa sit Program vil optage de store Fordringer om det uægte Barns Ret til at arve sin Fader og bære hans Navn, vil efter vor Overbevisning indlægge sig stor Ære.